

РЕШЕНИЕ

№ 1814

гр. София, 12.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 11.03.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8360** по описа за **2016** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и следващи от ДОПК.

Образувано е по жалба от А. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], със съдебен адрес: гр.С., [улица], ап.7, срещу РА № Р-2217-1010474-091-001/18.04.2016г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], в частта в която е потвърден с Решение № 1160/11.07.2016г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на лицето са определени задължения по ЗОДФЛ /отм./ за д.п. 01.01.2004 г. -31.12.2006 г.; по ЗДДФЛ за д.п. от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г. и по ЗДДС за д.п. 01.01.2004 г. -31.12.2004 г., за м.02, м.04, м.07. и м.11.2005 г., м.04.2006 г. и за д.п. 01.01.2007 г. -31.12.2007 г. и за м.04 и 05.2008 г. общо в размер на 267304.86 лв. главница и лихви за забава общо в размер на 284861.52 лв.

Жалбоподателят в жалбата си и съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага подробни съображения за незаконосъобразност на РА и сочи, че така установените задължения с него са определени при неправилно прилагане на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Моли РА да бъде отменен в оспорваната част. Не претендира разности по делото.

Ответникът по жалбата – Директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли РА в оспорваната му част да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Моли съда, при отхвърляне на жалбата да присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП“ – [населено място].

СГП – чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Производството по издаване на обжалвания РА е започнало въз основа на ЗВР № 1010474/30.11.2010 г./ л.17 от делото от делото/, издадена от компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-06/04.01.2010г. на директора на ТД на НАП-[населено място] / л.7-9 от делото/ за установяване на задължения по чл. 35 от Закона за облагане на доходите на физическите лиц/ЗДФЛ отм./ за периодите от 01.01.2004 г. до 31.12.2006 г., по чл. 48 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДФЛ/ за периодите от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г. и по ЗДДС за периодите от 15.04.2004 г. до 31.10.2010 г., като срокът за завършване на ревизията е 3 месеца от датата на връчване на заповедта. Същата е връчена на лицето на 12.01.2011 г. Заповедта е изменена със ЗВР № 1100495/11.01.2011 г. / л.19-20 от делото/. Със Заповед №1100074/04.02.2011 г. на основание чл. 34, ал. 1, т. 2 от ДОПК във връзка с постъпила молба от ревизираното лице с вх. №1223/02.02.2011 г., ревизионното производство е спряно / л.8 от приложение № 1 от адм.п-ка/. Със Заповед № Р-2217-1010474-143-001/04.09.2015 г., ревизионното производство е възобновено / л.10 от приложение № 1 от адм.п-ка/

Горесцитираната заповед е издадена от Г. И. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., упълномощена със Заповед №РД-01-1358#19/01.11.2012 г. на директора на ТД на НАП С., да издава заповеди на основание чл. 113, ал. 3 от ДОПК, както и заповеди за определяне на компетентен орган по реда на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, и ревизионни актове по реда на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в хипотезите за ревизионните производства, неприключили към 31.01.2012 г., съгласно приложен списък/ л.15-16 от делото/. Срокът на ревизията след възобновяването е определен до 12.11.2015 г. Съгласно разпоредбите на чл.117 от ДОПК Ревизионният доклад/ РД/ се съставя не по-късно от 14 дни след изтичане на срока на ревизията, който срок не е спазен. РД е издаден с № Р-2217-1010-474-092-001/01.03.2016г. и е връчен по електронен път на дружеството на 02.03.2016г. / л.45-58 от приложение № 1 от адм.п-ка/. В законоустановения срок е постъпило възражение срещу РД. В срока по чл.119, ал.3 ДОПК е издаден РА № Р-2217-1010474-091-001/18.04.2016г./ л.22-32 от приложение № 1 от адм.п-ка/, издаден от компетентен орган съгласно Заповед № Р-2217-1010474-091-001/15.04.2016г./ л. 21 от делото/ и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията.

Видно от Таблица № 3 към РА, на жалбоподателката са установени задължения, както следва:

- данък върху доходите за ревизираните периоди общо в размер на 171 828,91лв. и лихви в размер на 175 189,66 лв.
- данък върху добавената стойност за ревизираните периоди общо в размер на 95 475,95 лв. и лихви в размер на 109 671,86 лв.

Процесната ревизия е първа за спорните периоди.

С РД е установено, че през ревизирания период А. К. С. е осъществявала дейност по покупко-продажба на недвижими имоти в страната съвместно със съпруга си Р. В. Г..

С цел обективното установяване на фактите и обстоятелствата, имащи значение за извършваната ревизия на А. К. С. са предприети действия, описани в констативната

част на ревизионния доклад, който по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт. Събрани са приложенията към преписката доказателства, въз основа на които се установява следното:

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ с изх. №К.-143/11.01.2011 г., в отговор на което не са представени изисканите документи и писмени обяснения.

На основание чл. 37, ал. 5 и чл. 57 от ДОПК, са изпратени искания до други контролни органи за извършване на действия по установяване на факти и обстоятелства, имащи значение за определяне на данъчните задължения до всички банки в страната, ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ”, СДВР-отдел „ПЪТНА ПОЛИЦИЯ”-КАТ, СТОЛИЧНА ОБЩИНА ОТДЕЛ „МЕСТНИ ДАНЪЦИ И ТАКСИ“, АГЕНЦИЯ ПО ВПИСВАНИЯТА – ИМОТЕН РЕГИСТЪР, РДНСК – Г., П., Л. и Х.. Получените отговори и констатациите от същите са подробно описани в РД.

С Протокол №0880576/11.12.2015 г. са приобщени събраните доказателства от извършените ревизии на лицето Р. В. Г. и от извършена проверка на А. К. С..

В хода на ревизията е установено, че през ревизираните периоди А. К. С. е получила доходи от продажби на недвижими имоти в режим на СИО, подробно описани в РД, които съгласно разпоредбите на чл. 24, ал. 1 от ЗОДФЛ /отм./, във връзка с чл. 12, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗОДФЛ /отм./ и чл. 33, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 1 б. „а“ и б. „б“ от ЗДДФЛ подлежат на облагане по цитираните закони. Всяка една от процесните сделки е подробно и хронологично описана в РД. Ревизиращите органи са установили, че за част от извършените покупко-продажби на недвижими имоти в режим на СИО, продажната цена значително се отклонява от пазарната към тези периоди. В резултат на това за някои от извършените сделки са взети предвид пазарните цени, определени от лицензиран оценител. Експертизата на продадените недвижими имоти е възложена с акт за възлагане на експертиза №9/22.12.2008 г. на ТД на НАП Велико Т. – офис П. във връзка с извършена ревизия на Р. В. Г. /съпруг на ревизираното лице към процесните периоди/.

Съгласно констатациите в ревизионния доклад, възприети в РА, за отделните ревизирани периоди са установени следните факти и обстоятелства:

В частта по ЗОДФЛ /отм./ и ЗДДФЛ

Ревизираното лице не е подало годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 41 от ЗОДФЛ за 2004 г., 2005 г. и за 2006 г. Установено е още, че са подадени ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2007 г., 2008 г. и 2009 г., като за всеки един от ревизираните периоди е установено, че приходите значително надвишават разходите.

- за 2004 г. – установена е обща годишна данъчна основа за облагане в размер на 143 332,27 лв. и данъчно задължение в размер на 40 877,50 лв., както и дължимата лихва в размер на 52 176,57 лв.

- за 2005 г. – установена е обща годишна данъчна основа за облагане в размер на 247 547,00 лв. и данъчно задължение в размер на 58 871,28 лв., както и дължимата лихва в размер на 67 904,70 лв.

- за 2006 г. - установена е обща годишна данъчна основа за облагане в размер на 7 965,75 лв. и годишно данъчно задължение в размер на 1 275,78 лв., както и дължимата лихва в размер на 1 302,11 лв.

- за 2007 г. – установена е обща годишна данъчна основа в размер на 75 686,40 лв. и годишно данъчно задължение в размер на 17 480,74 лв. при декларирано от

ревизираното лице в размер на 333,69 лв. Начислена е лихва в размер на 15 294,91 лв.
- за 2008 г. – установена е обща годишна данъчна основа в размер на 524 189,92 лв. и годишно данъчно задължение в размер на 52 418,99 лв. при декларирано от ревизираното лице в размер на 14 510,32 лв. Начислена е лихва в размер на 37 958,49лв.

- за 2009 г. – установена е обща годишна данъчна основа в размер на 9 047,79 лв. и годишно данъчно задължение в размер на 904,78 лв. при декларирано от ревизираното лице в размер на 900,00 лв. Начислена е лихва в размер на 552,88 лв.

В частта по ЗДДС

В резултат на констатациите в частта по ЗОДФЛ /отм./ и ЗДДФЛ и направена справка в имотния регистър, съгласно която А. К. С. през ревизираните периоди е извършвала сделки с недвижими имоти, ревизиращите органи са се позовавали на разпоредбите на чл. 3, ал. 1 от ЗДДС /отм./: „данъчно задължено лице по смисъла на ЗДДС е всяко лице, което извършва независима икономическа дейност независимо от целите и резултатите от нея“. и на чл. 4, ал. 2 от ЗДДС /отм./: „освен всичко друго независима икономическа дейност е и всяка дейност, свързана с производството, търговията, селското стопанство, предоставянето на услуги“, като са приели, че за реализирания оборот за периода от 01.01.2004 г. до 31.12.2006 г. е приложим отменения ЗДДС в сила от 01.01.1999 г. до 31.12.2006 г., а за оборота, реализиран след 01.01.2007 г. е приложим новия ЗДДС в сила от 01.01.2007г. На основание разпоредбата на чл. 3, ал. 1 за понятието „данъчно задължено лице“ и на чл. 4 от ЗДДС за понятието „независима икономическа дейност“, ревизиращите органи са стигнали до извода, че А. К. С. е данъчно-задължено лице по ЗДДС и извършената от нея търговия с недвижими имоти се счита за независима икономическа дейност.

Установено е, че за периодите от 29.08.2003 г. до 24.02.2005 г., А. К. С. е реализирала облагаем оборот по смисъла на чл. 108, ал. 2 от ЗДДС в размер на 140 627,95 лева. от продажби на недвижими имоти /СИО/ като съответно на основание чл. 108, ал. 1 и ал. 3 от ЗДДС /отм./ е възникнало задължение за подаване на заявление за регистрация по ЗДДС до 14.03.2004 г. и до 28.03.2004 г. ревизираното лице е следвало да бъде регистрирано по ЗДДС. В резултат на така установеното, ревизиращите органи са начислили ДДС за всички облагаеми доставки осъществени от А. К. С. за периодите след 28.03.2004 г. като са съобразили разпоредбата на чл. 56, ал. 2 от ЗДДС/отм./: „когато при договаряне на облагаема доставка данъкът не е бил изрично посочен, че се дължи отделно, той се приема за включен в договорената цена“.

В резултат на горното, са установени задължения по ЗДДС, както следва:

- на основание чл. 56, ал. 2 от ЗДДС /отм./, във връзка с чл. 53, ал. 2 от ППЗДДС за периодите от 01.04.2004 г. до 31.12 2006 г. е установен ДДС в размер на 59 828,00 лв.

-на основание чл. 102, ал. 3, т. 2 от ЗДДС за периода от 01.01.2007 г. до 31.10.2010 г. е установен ДДС в размер на 29 352,99 лв.

В срока по чл.152 от ДОПК данъчно задълженото лице е обжалвало РА № Р-2217-1010474-091-001/18.04.2016г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП – [населено място],който е потвърден с Решение № 1160/11.07.2016г. на директор на Дирекция „ОДОП” – [населено място].

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително доказателства / 2 бр. папки/,доказателства за компетентност на органите издали РА и ЗВР / л. 251-265 от делото/.

По делото от жалбоподателя са ангажирани и гласни доказателства.Разпитан е

свидетеля И. С. В., която в показанията си е посочила, че познава жалбоподателката и нейното семейство и е била служител при тях. Работила е като финансов мениджър и счетоводител в семейството. За част от имотите закупени в [населено място] посочва, че същите са били оставени на саморазрушение от държавата. Имало идеи за възстановяването на тези обекти, но в последствие не били влягани средства в тях. Тези обекти били продадени. За останалите обекти също не били влягани средства за подобрения.

По делото е изслушана и приета СТЕ и пояснение към нея / л. 278-298 и л. 306 и 309 от делото/, оспорени от ответника и от жалбоподателя. В тази връзка е изслушана и приета повторна СТЕ / л. 355-418 от делото/, оспорено от жалбоподателя. Вещото лице след запознаване със документите по делото и направените справки в АВ е дало отговор на поставените му въпроси.

Други доказателства не са ангажирани от страните в хода на съдебното производство.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред на РА, в частта в която е потвърден от директора на Дирекция „ОДОП” – [населено място], поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

При извършване на служебна проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК, съдът констатира, че ревизията е възложена от компетентен орган и е приключила в определения от него срок. Ревизионният акт е издаден от компетентен орган и определя данъчни задължения за периода, за който е възложена ревизията. Същият е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правните основания за издаването му. РА е издаден под формата на електронен документ и подписан с валидни КЕП от издателите му предоставен на електронен носител и приложен по делото. Видно от представените доказателства, електронните подписи на органите по приходите, участвали в ревизията са били валидни и квалифицирани по смисъла на чл.13, ал.3 и 4 от ЗЕДЕП. При извършването на ревизията не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК, поради което обжалваният РА № Р-2217-1010474-091-001/18.04.2016г., не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

1./ По отношение на определените задължения за ДДФЛ, съдът намира следното:

Видно от Таблица № 3 към РА, на жалбоподателката са установени задължения, както следва:

- данък върху доходите за ЗОДФЛ /отм./ за д.п. 01.01.2004 г. -31.12.2006 г.; по ЗДФЛ за д.п. от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г. общо в размер на 171 828,91лв. и лихви в размер на 175 189,66 лв.

С разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК е установено, че публичните вземания, каквото е процесното по чл. 35 от ЗОДФЛ (отм.) и ЗДФЛ, се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Идентична е и уредбата по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм., но приложима към 2003 г., 2004 и 2005г. - момента на възникване на публичните задължения). С ал.

2 от същата разпоредба е уредено, че с изтичането на десет годишния давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 от Д. (отм.) и чл. 153 от Д. (отм.). Следователно за 2004 г., 2005, 2006, 2007, 2008 и 2009 г. задължението за заплащане на дължимия данък за доходите реализирани през тези години е възникнало на 15.04.2005г., на 15.04.2006 г., на 30.04.2007, на 30.04.2008г., на 30.04.2009 г. и на 30.04.2010 г. Съгласно нормите на чл.140, ал.2 от ДОПК/отм./ и чл.171, ал.2 от ДОПК. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено. Т.е. за задълженията по ЗОДФЛ /отм./ за 2004 г., които е следвало да се платят през 2005 г., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2006 г. и е изтекъл на 31.12.2016г.; за задълженията по ЗОДФЛ /отм./ за 2005 г., които е следвало да се платят през 2006 г., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2007 г. и е изтекъл на 31.12.2017 г.; за задълженията по ЗОДФЛ /отм./ за 2006 г., които е следвало да се платят през 2007 г., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2008 г. и е изтекъл на 31.12.2018 г.; за задълженията по ЗДФЛ за 2007 г. които е следвало да се платят през 2008 г., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2009 г. и е изтекъл на 31.12.2019 г.

Доколкото, по отношение на задълженията на А. К. С. по ЗОДФЛ (отм.) и ЗДФЛ за периодите 01.01.2004 г. – 31.12.2008г. е приложима разпоредбата на чл.140, ал.2 от ДОПК/отм./ и чл.171, ал.2 от ДОПК, като е изтекъл предвидения в разпоредбите срок, то същите публични задължения са погасени по давност. Съответно, РА в тази му част, следва да бъде отменен.

Безспорно сред разпоредбите на Д. (отм.) липсва еквивалент на нормата на чл. 162, ал.2, т.8 от ДОПК, която изрично определя лихвите като публични вземания, но обстоятелството, че акцесорното вземане следва характера на главното се извежда посредством логическото тълкуване на разпоредбата на чл. 139, ал.1 от Д. (отм.), според която "публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, лихви, главница". От нея следва, че лихвата за забава плащането на публично вземане, каквото е данъкът върху доходите на физическите лица, е също публично по характера си вземане. Доколкото цитираната разпоредба урежда процедурен въпрос, касаещ последователността на погасяване на публичните вземания, тази разпоредба е от процесуален характер и е действала във времевите рамки на действие на Д. (отм.). Тя би действала и след приемане на ДОПК в случай, че административното или изпълнително производство по делото бе образувано преди 01.01.2006 г., какъвто не е настоящият случай. (по аргумент от §5, ал.3 ДОПК, според който "разпоредбите на този кодекс се прилагат от органите на Националната агенция за приходите, съответно на Агенцията за държавни вземания, и за процесуалните действия по незавършените административни и изпълнителни производства към датата на влизането му в сила".)

Вземането за лихви възниква от момента на изискуемостта на главното вземане. По естеството си лихвата е подневно вземане (обезщетение за всеки отделен ден от годината) за забавата в плащането на дължимо публично вземане. При стриктното (не разширително или стеснително) приложение на института на погасителната давност, се установява, че законодателят борави

с два термина - "публични задължения" и "публични вземания". Безспорно по-широк по обхват е вторият термин, който чрез разпоредбата на чл. 162 ДОПК придобива пълнота, като става ясно, че както лихвите, така и данъците са публични вземания. За разлика от този термин при систематическото, логическо и граматическо тълкуване на чл. 175, ал.1 ДОПК, става ясно, че лихвите не са част от публичните задължения, а се дължат при забава на последните.

Това разграничение между двата термина е важно, тъй като както според разпоредбата на чл. 140 Д. (отм.), така и според тази на чл. 171 ДОПК съществено за погасяване на "всички публични вземания" е изтичането на пет, съответно на десет-годишен срок "считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение".

Изложеното до тук съотнесено с конкретиката на настоящия казус налага да се приеме, че съществено за спора погасена ли е по давност лихвата за закъснение, начислена по отношение на процесните публични задължения е обстоятелството изтекъл ли е 10-годишен давностен срок считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

По тези съображения, процесния РА следва да бъде отменен и по отношение на лихвата за забава касаеща публичните задължения погасени при наличието на предпоставките на чл.140, ал.2 от ДОПК /отм./и съответно чл.171, ал.2 от ДОПК.

По отношение на задълженията по ЗДДФЛ за д.п.2009 г. съдът намира следното:

При определяне на задълженията за данъци по ЗДДФЛ, ревизиращите органи са съобразили относимите разпоредби на законите към съответните периоди, в това число разпоредбите, които са били в сила, съответно ЗДДФЛ /в сила от 01.01.2007 г./. Взето е предвид, че сделките са извършени в режим на семейна имуществена общност/СИО/, поради което по отношение на определените задължения по ЗОДФЛ/ЗДДФЛ приходите, получени от сделките по прокупо-продажба на недвижими имоти са разделени по равно между съпрузите и за ревизираното лице е прието, че е получило 1/2 от реализираните суми като доход за съответната година.

Взето е предвид също така и качеството на страните по сделките – свързаност на лицата по смисъла на параграф 1, т. 3 от ДР на ДОПК, както и разпоредбите на материалните закони, относими към спецификата на сделките. Съгласно изискванията на процесуалния закон, са събрани всички относими доказателства, в това число са приобщени доказателства от предишни производства, които имат значение за настоящото, като е извършен обективен и подробен анализ на доказателствата и установените фактите, на които се основават и направените изводи. Правилно и законосъобразно при ревизията е прието, че А. К. С. е местно физическо лице по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗДДФЛ и на основание чл. 6 и чл. 12 от същия е носител на задължение за придобити доходи от източници в България и чужбина за 2007-2009 година. В съответствие с разпоредбите на материалния закон, обосновано и законосъобразно ревизиращите органи са изследвали семейното положение на лицето като са отчетели факта, че същото е получило

доходи от сделки, реализирани в режим на СИО, който е регламентиран в **Семейния кодекс /СК/**.

Законосъобразно е посочено, че годишната данъчна основа за доходи от прехвърляне на права или имущество е облагаемият доход по чл. 24, във връзка с чл. 12 от ЗОДФЛ /отм./, респективно чл. 33 от ЗДДФЛ, придобит през данъчната година, както и правилно е определен този облагаем доход като положителна разлика между продажната цена и цената на придобиване на имуществото, намалена с 10 на сто разходи, като е съобразен и факта, че имотите са в режим на СИО. В съответствие със закона, са отчетени изключенията, регламентираны в чл. 12 от ЗОДФЛ /отм./ и чл. 13 от ЗДДФЛ, като хронологията на сделките е възприета като критерий за необлагаемост на доход от продажбите на недвижими имоти.

Конкретно за 2009 г. органите по приходите са констатирани, че жалбоподателката е подала ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ на 30.04.2010 г., с която е декларирала обща годишна данъчна основа в размер на 9000.00 лв., в т.ч. годишна данъчна основа за доходи от прехвърляне на права или имущество в размер на 9000.00 лв. Имотите, доходите от които са декларирани от РЛ са СИО. В сумата от 9047.79 лв. са включени доходи от прехвърляне на права от следните недвижими имоти: Реализиран облагаем доход в размер на 9000.00 лв. от продажбата на имот съгласно НА за продажба на недвижим имот № 105/04.02.2009 г. Посоченият имот е продаден за сумата от 4000.00 лв., а е придобит през 2007 г. за 20000.00 лв., т.е. от посочената продажба лицето е реализирало положителна разлика в размер на 10000.00 лв., а нормативно признатите разходи са в размер на 1000.00 лв.; реализиран облагаем доход в размер на 47.79 лв. от продажба на имот съгласно НА № 92/18.04.2018г. Посоченият имот е СИО и е продаден за сумата от 306.20 лв., а цената на придобиване е била 100.00 лв. през 2004 г., т.е. с посочената продажба лицето е реализирало положителна разлика в размер на 53.10 лв., а нормативно признатите разходи са в размер на 5.31 лв.

Видно от представените доказателства по делото жалбоподателката е посочила сама в ГДД данък по чл.48 от ЗДДФЛ в размер на 904.78 лв., който обаче данък не е бил внесен от нея. Доказателства за внасянето на тази сума не са представени в хода на настоящото съдебно производство с оглед на това, че от органите по приходите не са установени факти и обстоятелства които да налагат корекция на декларирания Г. правилно и законосъобразно е прието, че тази сума е дължима от лицето, както и че за невнасянето в срок на тази сума се дължат лихви в размер на 552.88 лв.

В тази част жалбата на жалбоподателката се явява неоснователна и следва да бъде отавена без уважение.

2./ По отношение на установените задължения за ДДС, съдът намира следното:

Видно от Таблица № 3 към РА, на жалбоподателката са установени задължения, както следва:

- данък върху добавената стойност за за д.п. 01.01.2004 г. -31.12.2004 г., за м.02, м.04, м.07. и м.11.2005 г., м.04.2006 г. и за д.п. 01.01.2007 г. -31.12.2007 г. и за м.04 и 05.2008 г. общо в размер на 95 475,95 лв. и лихви в размер на 109 671,86 лв.

С разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК е установено, че публичните вземания, каквото е процесното по ЗДДС, се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Идентична е и уредбата по чл. 140, ал. 1 от Д. (отм., но приложима към 2004 и 2005г. и 2006г. - момента на възникване на публичните задължения). С ал. 2 от същата разпоредба е уредено, че с изтичането на десет годишния давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 от Д. (отм.) и чл. 153 от Д. (отм.).

Съгласно чл.74, ал.1 от ЗДДС /отм./, регистрираното лице е длъжно да внесе определения по реда на чл. 73 данък в републиканския бюджет по сметка на съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в 14-дневен срок от изтичането на данъчния период, за който се отнася данъкът, а в случаите, когато данъкът се отнася за последния данъчен период - в 30-дневен срок от датата на прекратяване на регистрацията. Съответно съгласно чл.89, ал.1 от ЗДДС когато е налице резултат за периода - данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в републиканския бюджет по сметка на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период.

Следователно за д.п. м.01, 02, 03, 04, 05, 06,07, 08, 09,10 и 11. 2004 г. задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.02.2004г., на 15.03.2004 г., на 15.04.2004 г., на 15.05.2004 г., на 15.06.2004 г., на 15.07.2004 г., на 15.08.2004 г., на 15.09.2004 г., на 15.09.2004 г., на 15.10.2004 г., на 15.11.2004 г. и на 15.12.2004 г.

За д.п. м.12.2004 г. задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.01.2005г.

За д.п. м.02, м.04, м.07. и м.11.2005 г., задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.03.2005г., на 15.05.2005 г., на 15.08.2005 г. и на 15.12.2005г.

За д.п. м.04.2006 г. задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.05.2006г.

За д.п. м.01, 02, 03, 04, 05, 06,07, 08, 09,10 и 11. 2007 г. задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.02.2007г., на 15.03.2007 г., на 15.04.2007 г., на 15.05.2007 г., на 15.06.2007г., на 15.07.2007 г., на 15.08.2007 г., на 15.09.2007 г., на 15.09.2007 г., на 15.10.2007 г., на 15.11.2007 г. и на 15.12.2007г.

За д.п. м.12.2007 г. задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.01.2008г.

За д.п. м.04 и 05.2008 г. задължението за заплащане на дължимия данък е възникнало на 15.05.2008г. и на 15.09.2008 г.

Съгласно нормите на чл.140, ал.2 от ДОПК/отм./ и чл.171, ал.2 от ДОПК. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е

отсрочено.

Т.е. за задълженията за ДДС за д.п. д.п. м.01, 02, 03, 04, 05, 06,07, 08, 09,10 и 11. 2004 г., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2005 г. и е изтекъл на 31.12.2015г.; За задълженията за д.п. м.12.2004 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2006 г. и е изтекъл на 31.12.2016г.; За задълженията за д.п. м.02, м.04, м.07. и м.11.2005 г., давностният срок е започнал да тече от 01.01.2006 г. и е изтекъл на 31.12.2016г.; За задълженията за д.п. м.04.2006 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2007 г. и е изтекъл на 31.12.2017г.; За задълженията за д.п. м.01, 02, 03, 04, 05, 06,07, 08, 09,10 и 11. 2007 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2008 г. и е изтекъл на 31.12.2018г.; за задълженията за д.п. м.12.2007 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2009 г. и е изтекъл на 31.12.2019г.; За задълженията за д.п. м.04 и 05.2008 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2009 г. и е изтекъл на 31.12.2019г.

Доколкото, по отношение на задълженията на А. К. С. по ЗДДС за посочените по –горе периоди е приложима разпоредбата на чл.140, ал.2 от ДОПК/отм./ и чл.171, ал.2 от ДОПК, като е изтекъл предвидения в разпоредбите срок, то същите публични задължения са погасени по давност. Съответно, РА в тази му част, следва да бъде отменен.

По изложените по-горе в решението съображения, процесния РА следва да бъде отменен и по отношение на лихвата за забава касаеща публичните задължения погасени при наличието на предпоставките на чл.140, ал.2 от ДОПК /отм./и съответно чл.171, ал.2 от ДОПК.

Жалбоподателят не е претендирал разноски по делото и такива не следва да му се присъждат, независимо от изхода на спора. С оглед на това, че в една част РА се потърждава на основание чл.161, ал.1 от ДОПК и с оглед своевременното искане на процесуалния прадставител на ответника, юрисконсултско възнаграждение следва да се присъди съобразно отхвърлената част от жалбата - в размер на 332.00 лв., определен по реда на чл.8,ал. 1,т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд – София град, трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РА № Р-2217-1010474-091-001/18.04.2016г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място],в частта в която е потвърден с Решение № 1160/11.07.2016г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на **А. К. С.**, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], са определени задължения по ЗОДФЛ /отм./ за д.п. 01.01.2004 г. -31.12.2006 г.; по ЗДДФЛ за д.п. от 01.01.2007 г. до 31.12.2008 г. и по ЗДДС за д.п. 01.01.2004 г. -31.12.2004 г., за м.02, м.04, м.07. и м.11.2005 г., м.04.2006 г. и за д.п. 01.01.2007 г. -31.12.2007 г. и за м.04 и 05.2008 г.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **А. К. С.**, ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],

[улица], срещу РА № Р-2217-1010474-091-001/18.04.2016г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП- [населено място], в частта в която е потвърден с Решение № 1160/11.07.2016г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], с който на лицето са определени задължения по ЗДДФЛ за д.п. 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г. в размер на 904.78 лв. главница и лихва за забава в размер на 552.88 лв.

ОСЪЖДА А. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], да заплати по сметката на Дирекция „ОДОП“ – [населено място], сумата в размер на 332.00 лв./ триста тридесет и два лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: